

окастретъ Германия и да ослабеть сила та на Хабсбурги ти; а германски ти князове се биели повече да си запазеть самостоятелность та.

Обшто то изнѣмоштение отъ длъговрѣменна та война подканяло всички да желаятъ миръ, и такоречи нѣколко години наредъ се протакали прѣговори ти въ два та Вестфалски градове, въ Мюнстеръ (между Германия и Франция) и въ Оснабрюкъ (между католици и протестанти). Най-сетнѣ въ 1618 год. станалъ *Вестфалскій миръ*. Споредъ тоя миръ Франция спечалила нѣколко попрѣдѣлни земи отъ Германия, между друго и австрийска та часть отъ Алзасъ; Швеция придобила западна Померания (а Источна та се паднала на Бранденбургъ); Бавария запазила една часть отъ Рейнскій Пфалцъ и Курфиршеско то достоинство, а друга та часть отъ Пфалцъ и чинъ тъ на курфирство се върнали на синъ тъ на злочестий Фридриха V. Германски ти князове били припознати самовластни въ свои ти си земи и дори имъ дали право да праветь съхвъ и съ други държави. На лютеране ти и на калвинисти ти дали воля да си исповѣдватъ вѣра та свободно, като католици ти.

Сетнини ти на Тридесетогодишна та война и на Вестфалскій миръ имали за Германия голѣмо значение. Като ослабнала царска та власть, единство то на Германия се расклатило отъ основа. Царство то прѣдставлявало сега единъ слабъ съхвъ отъ много самовластни държавици, които възлизали до 300 (курфирства, херцогства, маркграфства, графства, архиепископства, епископства, архимандритства, свободни градове и пр.). Князове ти, като навикнали въ врѣме на война та да държатъ наемна войска и да налагать даване на земи ти си, безъ да се стовареть за това съ земски ти чиновници, съшто то това правили и подиръ сключването на миръ тъ; войска та и даването станали постоянни. Оште, Тридесетогодишната война страшно